

Kardos Kevin István: Elszakadás

Dermesztő szelek fújtak aznap este. A gyertyák némán, nyugodtan égtek a fa körül éppen olyan távolra, hogy a lángok bele ne kapjanak a túleveles ágakba. Az ünnep szegényesebb volt, mint a tavalyi. Srác (pontos nevét nem tudni, de nem is lényeges, nevezzük csak Srácnak) az idei első napot édesapjánál töltötte, míg anyja új párjával annak szüleihez utaztak. A fa alatt egy pár trehányan, de láthatóan szeretettel csomagolt dobozka sorakozott. Srác nem tudta, mire számíthat, igazából megvolt mindene. Nem úgy, mint öccse, Öcsi (nyilván neki sem ez a teljes, hivatalos neve). Öcsi pontosan tudta, miket szeretne. Hosszú listáján mindenféle ritka és nem melleleg drága tétel szerepelt. Mivel Srác tudta, hogy apjának úgyszólván szíve nem megadni Öcsinek azt, amire vágyik, így idén kijelentette, hogy semmi különlegest nem szeretne.

– „Remélem, nem egy zokni! Nem anyagiaskodásból, csak nem szeretnék örömet színlelni. Nagyon rossz színész vagyok.”

Srác kinyitja az ajándékot a kicsinyke csomagolásból. Egy ezürtlánc. Meglepődött, hogy ennyire tud örülni a láncnak, mikor egyáltalán nem híve az ékszereknek. Az apa határozott, de nyugodt mozdulattal felcsatolta Srác nyakára az ezüstöt. Világos volt számára, többet nem fogja levenni. Ereklüként és apai örökségként fogja becsülni és őrizni.

Másnap az anya hazaérkezett. A fiúk még tölteni szerettek volna egy kis időt apjukkal. Márciusban lesz pontosan egy éve, hogy hetente, szombatoként lehettek vele. A szülők békében váltak el, mégis olyan volt, mintha a fiúknak oldalt kellene választaniuk. Egy fiúnak az apa a példakép. Melleleg sajnálták is. Ő maradt egyedül a hideg, kihalt lakásban. El sem akart válni. De ez így sikerült, nincs mit tenni. Végül hosszú búcsúzkodás után beültek az autóba és otthagyták a megtört férfit egyedül, a kialudt gyertyákkal és a szétszagotott csomagolópapírokkal.

Srác gyakran vitatkozott anyjával. Mikor miért. Rossz jegyek, elmulasztott otthoni feladatok, esetleg Öcsi elhanyagolása. Jogosak a szemrehányások, de ekkor Srác még nem így érezte. Tizenhárom éves, pattanásos, zsírosbőrű, pimasz és tiszteletlen tinédzser volt, akit megviselt az elmúlt időszak és csak vissza szeretett volna menni oda, ahol még nem kellett azon aggódnia, mikor dönt úgy a kiszámíthatatlan nőszemély, hogy csökkenti a megengedett látogatások számát, amire jogosult is volt bírói végzés által. Mindent kinézett az anyjából. A nőszemélyből, aki szétszakította a családot szeszélyei és állhatatlan makacssága miatt.

Ezúttal a túlzott számítógéphasználat volt a veszekedés tárgya.

– Már megint egész nap csak játszol azon a ... Tanulhatnál, vagy esetleg beszélgethetnél velem helyette. – Srác ignorálta. A klaviatúra és a nyomogatástól rekedtes hangú egér duettje csengett az egész házban.

– Azt mondtam elég! – azzal a nőszemély kihúzta a hosszabbítóból a gépházhoz csatlakoztatott kábelek összegubancolt és végtelen spirálját.

– Nem igaz, hogy ezt sem szabad! Te tényleg csak azért vagy, hogy elszúrd az életem, ugye? Mindig belém kötsz, aztán, ha van merszem kiállni magamért, én vagyok a rossz.

- Apád ezt is jobban csinálja, gondolom.
- Úgy, ahogy mondod.
- Akkor szedd a cuccod és költözz apádhoz!

– Jó!! – azzal Srác kiviharzott a szobából és telefonált apjának. Az ingerült tinédzser kapkodás közben majdnem letépte magáról az ezüstitűt, de az olyan szilárdan és biztosan lógott a nyakában, hogy ha akarta volna sem tudta volna elszakítani. Felemelte a telefont és tárcsázott. Meg sem hallotta, hogy a dűhtől tomboló nőszemély szobájából mi hallatszott. Meg sem akarta. Nem érdekelté más, csak az apja és a gondolat, hogy nincs más kiút, el kell költöznie.

Hetekkel később Srácnak az anyai némaság mellett más gondja is akadt. Viszonytalan szerelem. Teljesen összetört. Napokig ki sem jött a szobájából. Egy este az anyja ment be hozzá. Nagyot nézett, hogy nem Öcsihez jött, hanem hozzá. A vita óta hozzá sem szólt. Még az éjjeli puszit sem kapta meg, ami borzasztó rosszul érintette. Ez egy hagyomány csecsemőkora óta. Úgy érezte, elvesztette anyja szeretetét és ami még rosszabb, jogosan. Korábban így gondolta. Nem tudott ellenállni és kiöntötte az összes fájdalmát anyjának. Az anya átölelte. Ezt az érzelmes pillanatot csak az ezüstitű kattanása törte meg, amibe beleakadt a nő keze ölelés közben. Egy mozdulattal eltépte azt. Srácnak nem volt ereje vitatkozni és nem is tudott. Nem tudott haragudni anyukájára.

Ugyan a hallgatás már nem tartott, de Srác érezte, hogy még mindig nem egész a történet. Egy év telt el azóta. Félredobta a hiúságát és leült anyjával beszélgetni. Közben egyszer csak eszébe jutott. Eszébe jutott az a hang, ami a költözködés tervekora annyira zavarta és bántotta a fülét. Egy megtört nő keserves zokogása. Szörnyű azt hallani. Kiveséztek mindent. A válásról, költözésről és mindenről. Szívfacsaró és szégyenletes volt arra rájönni, hogy ennyi ideig olyan emberre neheztelt, aki nála sokkal nagyobb fájdalmakon ment keresztül. Kiutat találni egy boldogtalan kapcsolatból, egyedül a vállaira venni az összes gyűlöletet és fájdalmat és mindezt hatalmas bátorsággal egy álarc mögé rejteni. Nem mutathatott gyengeséget. Ha ő gyengeséget mutat, mi lesz a fiaival? Nem lehet gyenge. Túl súlyos teher egy embernek. Emellett el kellett tűrnie a sok szemrehányást és undort. Másfél óra sírás után Srác könnyes és kidörzsölt szemekkel jött ki a szobából, de visszafordult, mert a szobában felejtette az ezüstitűt, amit azért vett le, mert különösen kényelmetlennek érzett.

Apjával egyre kevesebbet beszélt esténként telefonon, hiszen szombaton úgy is találkozhatnak, egyébként is egy nap alatt nem történhet olyasmi, amiről annyit lehetne fecsegni. A szakadt ezüstitűt elvitte ékszerészhez kijavíttatni, de az újból és újból elszakadt. Egy alkalommal éppen a vonatra várt, amikor megkapta az e-mailt. Felvették álmai egyetemére. Hatalmas izgatottsággal kutatta telefonja névjegyzékét és megállt az „A” betűnél. Gyorsan tárcsázott, majd a sürgető női hang felszólította, hogy mondja gyorsan, mert éppen dolgozik. Aznap nagy ünneplés volt. Akkora, hogy fel sem tűnt, csak napokkal később, hogy valahol az úton az ezüstitűt elszakadt és elnyelte a föld.